

Muszka Sándor

MAGÁNY

Hétfő reggel volt, magamra hagytál.
Munkába mentél és nem volt már pia.
Nem bírtam az ajtót kitörni,
a harmadikról az útra ugrottam.
Hogyan hoztak be, nem is emlékszem.
Bordáim közé egy csövet dugtak fel.
Azóta itt vagyok,
sírtam, mint gyerek, sirattalak.
Tudtam, hogy nem jössz, nem látogatsz meg.
Örölsz is talán, hogy megszabadultál.
Mióta fekszem,
alkonyul, virrad, s te nem jössz sosem.

MONOXID

Nem akartam tudni már semmiről,
csak az a békés, zsibbasztó kábulat,
néztem, hogy fog tüzet a viaszkos vászon,
hogy pattannak szét a pálinkáspoharak.
A füstre emlékszem, az emésztő lángra,
tűzoltók, mentők szirénájára.
Oly távoli volt, oly nyugtató, csendes.
Szomszédok gyűltek körém és orvosok,
mindegyik engem mentett volna meg.
De én akkor már sehol nem voltam,
csak az a békés, zsibbasztó kábulat.

TENGEREN

Örvénylő nagy víz ragadott akkor el,
olajnál sűrűbb, sötét hullámok
emeltek égig, dobtak a mélybe,
hiába sírtam, hunytam le szemem.
Vitorlás, zászlós nagy hajók jöttek,
idegen nyelveken kiáltoztak felém.
Mentőcsónakjuk a mély gyomrába tűnt,
oly magamra voltam, annyira félttem.
Kásás, sötét víz dobált, s csak egyre vitt,
kígyók és halak martak húsomba.
Hullámtaréjon egy ember jött a vízen,
nevem kérdezte és arcomba rúgott.
Égő szurokká változott a hab,
süllyedni kezdtem, menthetetlenül.
Éj volt, sötét éj, ragacsos végtelen,
tűzoltók törték rám a vasajtót.

NÉVTELEN

Itt látható a nevenincs férfi,
a kórházfolyosón, nevet és sír.
Érthetetlen nyelven kiáltoz,
nem tudni róla semmit.
Itt látható a nevenincs nő is,
tántorogva jár, álmait játssza el,
simogat, ölel, gyereket ringat,
tépi, cibálja katéterét.
Itt látható a nevenincs gyermek,
égett arcbőrrel, riadt szemekkel.
Ha etetik, eszik, ha itatják, iszik,
nem ért, nem érez.
És itt látható maga a kórház,

tört ablakokkal, ázó falakkal.
Kertjében egy szál rózsatóvel.
A zsúfolt szobákból nem látni ide.

EGY NAPRA MÉG VISSZATÉR A NYÁR

Egy napra még visszatér a nyár,
fénycsóva biceg a kórházfolyosón,
a csövekben emelt morfiumadag,
makogtató láz.
Végigfut az arcokon,
táskásodik a plafonon a mész,
bomlik és hull,
nem áll, nyugta nincs.
Motorok hangja a falakon túlról,
sietős léptek, a legelső szinteken
esztelen lárma.
A kápolnában misére gyűlnek,
mosakszanak a harangzúgásban,
most oltják el a cigarettáikat,
pont így szerette Isten az ő fiát.
Egy napra még visszatér a nyár,
végigbiceg a kórházfolyosón,
csattog a mankó, ahogyan elhalad,
miért vagytok itt,
hol a madár se jár.

ÁRNYÉK

Lélekveszejtő éjszakák jönnek.
A lámpák fényében szállingózó hó.
Kedvesed arcán fagyott sár, korom.
Igyál.

Visszamennél-e, ha lenne út, fiú?
Látod, kezekben kásás a bor.
A melegedőbe beengednek még.
Mi elől futsz?

Ne hunyd le szemed, korán van még ahhoz,
meglélned ébren kell azt az órát.
Visszafordítani, lenne-e, mondd, erőd
a démon szemébe köpni?

Bögöz, református templom (részlet)